

намизиращ се процес на съчетаване на “брачния пазар” на млади хора из средите на циганите мюсюлмани и циганите немюсюлмани. Все по-голям брой цигани възприемат ислямизирането си като приобщаване към “турската етническа общност” у нас, независимо от това дали това ислямизиране е станало по линия на смесен брак с циганин мюсюлманин или с друг мюсюлманин в страната. Турцизираните и турчещите се цигани също оказват влияние върху онези свои събрата, които, усвоили по-съвременни форми на живот и лична и гражданска изява, желаят да се сближават, сродяват и интегрират с българския етнос. А това, несъмнено, внася немалко трудности във взаимоотношенията между цигани, българи и в същото време формира редица необичайни (но съществени) щрихи в етнодемографското състояние на българските цигани като цяло.⁶⁶

Второ. Изследванията на нашите историци, демографи, етнографи и други доказват, че българските граждани с турско етническо съзнание и самосъзнание не съставляват единна етническа общност в истинския смисъл на това понятие и явление. Тези хора нямат хомогенна етническа връзка помежду си - нито исторически, нито съвременно. Те са по-скоро една съвкупност от хора с различен етнически генезис, но обединени в конфесионален план от исляма. В този смисъл очертаването на смесените бракове и семейства на циганите с представители на тази конфесионна група изисква изясняването както на състава на последната, така и на спецификите на отношението на ромите към различните съставлящи я подгрупи от хора.

Реалното “съдържание” на “общността” на хората с турско етническо съзнание и самосъзнание у нас може да се представи най-обобщено по следния начин:

⁶⁶ Б. Мизов. Етнодемографията: проблеми и задачи. - сп. “Население”, кн. 3, 1992, с. 56.